

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σάν πέθανε ο Ρούντας, τὰ σκυλιά του πήρανε τούς πέντε δρόμους. 'Ο Άρης, κανελλής με άσπρες βούλες και ή Άρτεμις, άσπρη με βούλες κανελλίες, ήταν μια φουά τὰ όμορφότερα λαγωνικά του τόπου. Οί κυνηγοί τὰ ζηλευσαν, πρόσφεραν μεγάλες τιμές για να τ' άποχτήσουν, μα ό Ρούντας, χαμογελώντας κάτον από τὰ φαρά μουστάκια του, έλεγε : «Τὰ σκυλιά μου ; Ούτε κουβέντα ! Με διαμάντια δέν τ' αλλάζω.»

Κι' ήταν αλήθεια, άχώριστοι συντρόφοι ό άνθρωπος και τὰ δυό λαγωνικά, όχι μόνο στο κυνήγι, μα και στον περίπατο, στο παζάρι, στον καφενέ—παντοῦ. 'Εκείνος ψηλός, με τήν κοιμιστή περπατησιά που τούχε δώσει σαράντα χρονῶ θαλασσινή ζωή. 'Εκείνη χυτά, ζωντανές σαίτες, πηγαίνανε μπρός—πίσω, τριλιώνανε στά χόρτα, κανόντουσαν, για να φανούν άξιαρα, μυρίζοντας τόν άέρα με τις σουβλερές μοῦρες τους, τρόμος τῶν πουλιῶν που άναφτερούγιαζαν τοῦ ψηλῶ

Για τὸν παλιῶ καραβοζήη τοῦ κυνήγι είχε γίνει πάθος. Δυό-τρεις φορές τοῦ χρόνου ταξειδευότανε στην Άθήνα για να καινοοργώση τις προμήθειες του. Τὰ ντουφέκια του ήταν ή τελευταία λέξη τῆς όπλοτεχνίας, τὰ φυσέκια του τῆς καλλίτερης 'Εγγλέζικης μάρας. 'Η φέλιπη φορεσιά του, οί τσάντες του, οί μπότες του πάντα περιποιημένες. 'Ενα βράδυ, που τὸν άπάντησα στη δεινδροστοιχία να γυρίζη στην πόλη, ήταν ζαμασσοῦς, σι να μην τὸν είχε κουράση καθόλου ή όλοήμερη έκδρομή. Κάτον από τήν πλατεία ορμητοῦμπλζα, τὰ μάτια του λάμπανε από ζωή. Στάθηκε και μουῦδαξε τοῦ χέρι.

— Δεβεντιές, καλετάν Ρούντα ! τοῦ εἶπα.

Χαμογέλασε κολακεμένος. Κουβεντιάσαμε λίγο για τις μπεκαζότες που είχαν πέσει με τήν τελευταία χιονιά, για κάτι άγριοχηνες, που σημαδεύτηκαν στο βάλτο, πέρα από τήν 'Ηλια, για κάτι ισαρολατόνους κυνηγούς που βάλθηκαν να περάσουν το βαρῶνο Μισγάουζεν στα ψέματα. Σε μια στιγμή άκούστηκαν κακαρισματα και φωνές γυναικῶν τρομαγμένες. 'Ο κυνηγός άλαφίαστηκε, σφίριξε και τὰ δυό σκυλιά φανερώθηκαν τρέχοντας. Είχανε στρώσει στο κυνήγι τις ζόττες του γειτονικοῦ περβολιοῦ. Στο κάλεσμα τ' άφεντιζοῦ τους χύθηκαν έξω από τὰ λάχανα, και τώρα νάτα που στέκουν πλάγι του ὑπάκουα, με τὰ μάτια καρφωμένα άπάνου του. 'Ο Ρούντας έσκυψε και χάιδεψε τὰ κεφάλια τους.

— Τὰ παιδιὰ μου, μουρμούρισε.

— Τ' αγαπάτε ;

— Τρελλαινούμαι για δαῦτα !

Κ' ύστερα, μελαγχολικά :

— Μήπως και ποιδόν άλλον έχω στον κόσμο ; Αῦτὰ εἶνε για μένα και συγγενείς και φίλοι.

Μπορεί και να μην ήταν υπερβολή. Κανέναν δέν ἔξερε αν είχε συγγενείς ό καλετάν Ρούντας, ό ξενοφερμένος, που ζούσε μοναχός σ' ένα καμαράκι, στην άκρη τῆς πόλης, κάτον από το Φρουριο.

«Όσο για φίλους, μπορεί ναφταιγε, κι' ό ίδιος. Κάποια μισανθρωπία, θάλεγε κανείς, τὸν κρατούσε μακριά από τήν κοινωνική συμπάθεια. Στο καφενείο καθόταν πάντα άσυντρόφευτος, παράμερα, φουμάροντας τήν πίπα του—καποράλ 'Ολλαντέζικο που

σκορπούσε βαρεία μυροειδιά—με το βλέμμα βυθισμένο μακριά, ποιδός ἔξερε σε ποιδόν περασμένο κόσμο. Τὰ δυό σκυλιά ήταν κουβαριασμένα στα πόδια του, μισοζλείνανε τὰ μάτια, βυθισμένα, ποιδός ἔξερε, κι' αῦτὰ στο δικό τους κόσμο, σε δράματα φτερωῶν και ἰσκιων...

Σάν πέθανε λοιπόν ό Ρούντας, τὰ σκυλιά του πήρανε τούς δρόμους. Και τοῦ πράμα συνέβηξε ἔτσι : Στην κηδεία του—που τήν ακολουθήσαν από χρέος Χριστιανικό οί γειτόνοι και που τή φρόντισε ή σπιτονοικοκυρά του ή κυρία Βγενιά—τὰ δυό σκυλιά πηγαιναν μπροστά, ἡμερα, μα σὰ σαστισμένα για κεινο που συνέβαινε σήμερα στον άφεντή τους. 'Όταν ή κηδεία ἔφτασε στην πορτα του νεκροταφείου, ό παπ' 'Αργύρης φώναξε :

— Διώχτε τὰ σκυλιά !. Δέν κάνει να μπουνε μέσα !.

Μα που να τὰ σταματήσουν. Πρώτα ό 'Άρης, ύστερα ή 'Άρτεμις χύθηκαν γλιστρώντας σα χέλια άνάμεσ' άπ' τὰ σέλια τῶν ανθρώπων. Τὰ παιδιὰ τὰ κυνήγησαν με τις πέτρες, ως που γάβησαν κοντά στο νεκροστολοπειο, άνάμεσα στους σταυρούς και στα σφαιροδούζλια τῶν τάφων.

Τήν ίδια βραδεία, όσοι περάσαν από τή δημοσιά, άκούσαν ξεμακρα προς το μέρος τῶν κυπαρισσιῶν, θρηνηροῦ άλυχηματα, ούφλιάσματα παραπονετικά. Και κάποιος, που ἔξερε τήν αἰτία, εἶπε :

— Τὰ σκυλιά τοῦ Ρούντα !..

'Υστερ' από λίγες μέρες, νάσου τα και ξαναφαινόταν στην πόλη. Γύφταν και τὰ δυό μαζί, με τὰ κεφάλια κατεβασμένα, με τὰ πλατειά τους αῦτὰ κρεμασμένα. Πρώτα πήγανε σπῖτια τους. 'Η κυρία Βγενιά, που τ' άκουσε να ἔξουνον τήν πορτα με τὰ νύχια τους, βγήκε στο παραθύρι και συζηνήθηκε : «Βρέ, τὰ κακόμορα ! Πῶς ἔκαταντήσανε τ' άφανεμένα !..»

'Ανοιξε, τάμπασε μέσα. Εκείνη τρέξανε στην κάμαρα τ' άφεντή τους, άνήσχη. 'Η γυναίκα τοῦς ἔβαλε να φάνε, μπουκιές βουτηγμένες στο λάδι «όπως ἔκανε ό μακαρίτης». Πέσανε αίλαιμαργα στη γαβάθα. 'Υστερα, κουλουριαστηκανε στα πόδια του άδειανου κρεβατιοῦ σφιγμένα τόνα με τ' άλλο. 'Η 'Άρτεμις άκουμποῦσε το κεφάλι της στο λαιμό τοῦ 'Άρη. Και μέναν ἔτσι ως το βράδι, κι' όλη τή νύχτα.

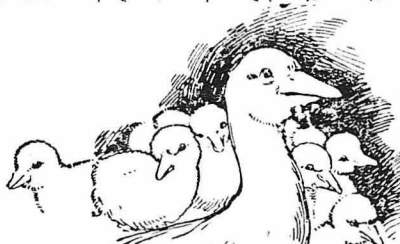
Μα τήν άλλη μέρα παρουσιάστηκε καινούριος νοικάτορας για τήν κάμαρα — ένας νιοφερμένος τηλεγραφετής. Το σφέρο ἔδωξε τήν συμπόνια. 'Η κυρία Βγενιά άνοιξε τήν πορτα κι' ἔβαλε στο δρόμο τὰ ζῶα. «'Αντέστε καιρομορα, τι να σας κάνω κι' εγῶ άφοῦ ἔησαοτε ἄτυχα...»

'Εκείνα πλανήθηκαν γύρω στη γειτονία, το βράδυ ξαναγύρισαν, ἔξωσαν τήν πορτα, μα ή γοηιά δέν τοῦς άνοιξε. Ξαγρότησαν άπ'έξω ούφλιάζοντας. 'Η γειτονιά γίνιχε άνου-κάτου. Τὰ πήρανε με τις πέτρες. 'Ο φουρναρης βγήκε με μι τὰ μαναβέλα και τὰ χτύπησε :

«Όσοτ !» Τὰ σκυλιά, κλαιγοντας, χώνεψαν στο σκοτάδι, κατά τὰ Τελωνείο...

— Δέ βρίζεται κανένας κυνηγός να τὰ πάρη : εἶπανε μερικοί.

Και βέβαια βρέθηκαν πολ-

γαλα, μὰ πάντα μαζί, πλανιόνταν μέσα στὶς ροῦγες, βόσκονταν στὰ σκουπίδια. Τὶς περισσότερες φορές, νύχτα, πήγαιναν νὰ πλῆθαισαν στὴν πόρτα τ' ἀφεντικῶν τους. Μὰ σὰν τὰ χτύπησαν κἀνα δὺο φορές ἀκόμη, δὲν ξαναφάνηκαν ἐκεῖ. Σιγῆνὰ τὰ βλέπανε σιούς παραλιακοὺς καφενέδες καὶ συχνότερα κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ τελωνείου.

Μιά μέρα, ὁ ἄρῃς φάνηκε μόνος. Τὶ νᾶχε γίνεῖ ἡ συντροφισσὰ του; Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἔπῃραν οἱ ναῦτες τοῦ Βατικιοῦτου τρεχαντησιῶν ποὺ ἤρθε φορτωμένο χρεμμύδια καὶ ἔφυγε δὺο ὧρες μεσάνυχτα. Τὸ τρεχαντήρι δὲν εἶχε καραβόσκυλο. Πῶς λοιπόν, ὅταν ἔφυγε, ἀκούστηκαν ξέμακρα, ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ θάλασσα, οὐρλιάσματα; Καπο οἱ, ποὺ ἀγρυπνοῦσαν στὸ μουράγιο φασεῦντας γοφάρια, γροίκησαν καὶ ἄλλο σκυλίσιο κλάψιμο, ἀπὸ τὸ Βραχίονα, ἕνα οὐρλιασμα πὸ ἀπαντοῦσε σὰν ἀντίαιλος.

Κι' ὁ ἄρῃς γύριζε τὴν ῥοῦγα ἀπάνω-κάτω σὰ μινουράγια, γαντιομένοι ἀπὸ τὰ κίματα, ἀξιολύπητος...

Σωστὸ κοτσόσκυλο κατάντησε. Οἱ ἄσπρες βούλες ἀφανίστηκαν κάτω ἀπὸ τὴ βρόμια πὸ σκέλας ὄλο του τὸ κορμί. Τὰ τοιμποῦρια κρεμίστηκαν σταφύλια ἀπὸ τ' αὐτὰ του. Τὰ παῖδια του πεταγόντουσαν κάτω ἀπὸ τὸ ἄθλιο πετσί. Καὶ στὰ λιμασμένα του μάτια καθρεφτιζότανε ἀπειρη θλίψη... Μὲ τὸν καιρο, τὰ μάτια κείνα πήρανε μὴν ἐκφραση γόθου. Μπορῶ νὰ βεβαιώσω πὸς ὅλη τὴ μέρα χανότανε ἀπὸ τοὺς δρόμους, μπορεῖ καὶ νᾶβγαῖνε ἀπὸ τὴ πόλη, νὰ λημέριαζε κάτω ἀπὸ τὶς παλῆς βενετσιάνικες καμάρες, κειθε ἀπὸ τὴ Φόσσα. Μὰ σίγουρα τὴ νύχτα ξαναγύριζε μὲ τὸ σκατάδι, νὰ ψαγουιέμῃ στὰ σκουπίδια γιὰ κανένα κόκκαλο. Μία φορὰ τὸν εἶδα ζιόλας.

— Ἄρη! Ἄρη!

Τὶ νὰ γίνηκε πύλη ψυχῆ τοῦ σκύλου ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ξαναζοῦγε τ' ὄνομά του; Στάθηκε τὸ σκατάδι ἦταν ἔρημο. Μέσα στὸ φωτερό κύκλο τοῦ φαναριῶν, ζύγωσε κουνώντας τὴν οὐρὰ, μὲ κοίταξε σὺ φάντασμα. «Ἄρη!» Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη κάποιον παράθυρο βρόντηξε ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ὁ σκύλος ἀλαμιάστηκε καὶ ἔφυγε τρεχάτος.

Δὲν τὸν ξαναεἶδα πιά, καὶ ὕστερα ἀπὸ δὺο-τρεῖς μῆνες εἶχα ξεχάσει πιά καὶ τὴν ὄρασή του.

Μιά μέρα, ἐγὼ περπατοῦσα ὄξω ἀπὸ τὴν πόλη, κοντιὰ στὸ περιγιάλι, ἀκούσα πίσω μου φωνὲς, θλασὴ, βήματ' ἀνθρώπων ποὺ ζύγωσαν τρέχοντας. Κι' ἀπὸ τὸ στενὸ δρόμο, ποὺ ἔφρανε στὴν παλιὰ Φόσσα, εἶδα νὰ ἔμπευκαζῆ ἕνα πλῆθος ἀπὸ στρατιώτες, πολιτες, παῖδια, ἕνα θάλο κίμα κοσμοῦ ποὺ κνηγοῦσε μὲ ἔνδα καὶ σπαθιά ξεγυμνωμένα ἕνα σκυλί. Ἀπάνω στὴ γνάτια τοῦ Ὀλιόστασιου φανερώθηκαν ἄλλοι στρατιώτες καὶ δὺο ἀξιωματικοὶ φωνάζοντας μὲ ταραγμένες χειρονομίες. Αὐτοὶ φώναζαν σὲ μένα:

— Φυλάξου! Εἶνε λυσοασμένο! Φύγε! Φύγε!...

Τὴν ἀλήθεια νι πῶ, οἰστήσα. Πήδησα πάνου σ' ἕνα τευχάκι, ἀπομεινῶν: τοῦ παμπάλαιου καναλιῶν, καὶ ἐκεῖ στάθηκα καὶ εἶδα... Καὶ εἶδα τὸ σκύλο νὰ περῶν ἀφρισμένος. Θέ μου, ἦταν ὁ ἄρῃς! Μὰ σὲ τί γὰρ! Σκέλεθρο ζωντανό, ποὺ τὸ κοῦρντιζε, λές, κάποιος ἠλεκτρισμός, μὲ τὴν οὐρὰ ὀλόρθη σι φιδι φοβερό, τὸν ἀέρα, μὲ τὰ μάτια φασφοράτα. Φάγκριζε ζιόλας τὸ στόμα του βγάζοντας ἄσρη. Κι' ἔτρεχε τὸ κακόμοιρο, δρομοῦσε κατὰ τὴ θάλασσα, μὲ τὰ μάτια σητά, κνηγόμενο ἀπὸ τὸ μανιασμένο κόσμο.

Εἶνε λυσοασμένο!... λυσοασμένο!... Φυλάξου! Φύγε!...

Μιά-δὺο πιστολιεῖ; καὶ οἱ σφαίρες πέρασαν μπροστά μου σφουρίζοντας. Πετροβολοῦσαν οἱ χωροφύλακες, καὶ τὰ παῖδια πετοῦσαν λιθάρια.

— Σκοτώσατε το! Σκοτώσατε το! Εἶνε λυσοασμένο!...

Ὁ ἄρῃς ἔφτασε στὴ θάλασσα. Στὰ βότσαλ' ἀπάνου τὰ πόδια του τρέκλαισαν. Γιὰ μιὰ στιγμή κώλωσε φοβισμένο μπροστά στὸ νερὸ ποὺ πᾶρλαζε μαλακὰ. Ἦγρισε τότε κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Στιγμὴ ἔθηκε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα, μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, καὶ ἔτοιμάσθηκε γιὰ μιὰν ἀπελπιστικὴν ἄμυνα. Ἦταν φοβερός ἔτσι ὁ ἄρῃς: μὲ ἄγρια μεγαλοπρέπεια εἶχε πάρει στὴν χριστικὴ ἐκείνη στιγμή, μὲ τὸ ἀπάνου χεῖλο ἀνασπυρμένο, μὲ τὰ μάτια ποὺ θαροῦσε πὸς θὰ πεταχτοῦν σὰ βόλια ὄξω ἀπὸ τὶς κῶξες τους, μὲ τὴν τρεμοῦλα τοῦ πετσοῦ του, μ' ὄλη του τὴν τερατωσύνῃ. Τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε ζυγώσει τώρα, σταμάτησε δειλιασμένο. Μερικοὶ πισσοδῶμῃσαν λίγο. Γίνηκε λιγότερη σιωπή... Ἄξαφνα, σὰ μαζιαιρία μὴχητικὴ ἕνα θρανηρό, κρύο, σονάμενο ἀλύχτισμα, καὶ οἱ ἀντιχρῆνες φραγκικές καμάρες τὸ δευτέρῳσαν μὲ τὸν ἀνάλαλο τους, σι καὶ ἀπαντοῦσαν ἕνα-δὺο-τρία σκυλιά μὲσ' ἀπ' τὸ γιλοχρονίτικο σκοτάδι, τὰ σκυλιά τοῦ Φραγκίσκου Γκριμάνου τοῦ «πρεβεδούρου

τῶν κἀστρων».

Μὰ σύγκαιρα βρόντηξ' ἕνα πιστόλι. Ὁ ἄρῃς πήδηξε ψηλά καὶ πίσω, ἔπεσε μέσα στὰ ρηχὰ νερὰ ποὺ τὸνε μισοκέλασαν. Τότε πήραν ὄλο κουργιό καὶ τρέξανε στὸ γιαιλό. Τὰ νερὰ γλύφανε τὴν ἀμμουδιά κοκκινισμένα...

Καὶ τὰ παῖδιά πήρανε βότσαλα καὶ πετροβολοῦσαν τὸ σκοτωμένο σκύλο.

Σιγὰ-σιγὰ κατέβαινε τὸ σκοτάδι.

«Δὲ μπορεῖ κανεὶς νᾶχη πάντα τὸ νοῦ του σ' ἕνα σκύλο». Τῶπα αὐτὸ πολλὲς φορές μέσα μου, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ἐπιμένει σὲ κάποιες θύμησες, σὲ κάποιες τραγωδίες. Μὰ αὐτές, ποὺ τὶς νομίζει κανεὶς κοιμισμένες γιὰ πάντα, τρουποῦν τὸν καιρὸ καὶ ἀνεβαίνουν σερνάμενες σὰν τὰ χωματένια σκουλήκια. Ἀνεβαίνουν καὶ σὲ βασανίζουν. Στὴν ἀρχὴ, λείει κανεὶς πὸς πᾶνε, πέρασαν. Μὰ θὰ ξαναφθῶν. Κι' ἴσως, ἄμα τὶς γράφει, ξελαφρώνει. Στὸ κάτου τῆς γραφῆς εἶνε γελοῖο νὰ θλιβεται κανεὶς γιὰ ἕνα ζῷο.

Σὲ λίγες μέρες εἶχα λημονήσει πιά τὴν τραγωδίαν τῆς ἀκρογιαλιάς. Τόσο, ποὺ ἕνα ἀπόλοιο βγήκα ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πήγαινα κατὰ τὰ μέρη κείνα ἀνυποψίαστος.

Τὸ δευτερόν τ' Ἀπριλιάτικο ἦταν ἐξαίσιο. Καθρέφτης ἡ θάλασσα καὶ ἡ μυρουδιά τῆς ἐρχότανε ἀνακατωμένη μὲ τὸ τραγοῦδι τῶν ψαριῶν ποὺ καμάκευαν γλώσσεσ καὶ σουπιέσ στὸ ρηχὸν κόρφο. Ἀρμυρήθρες πρᾶσινοβλοῦδιζαν στὴν ἀμμουδιά καὶ πίσω τους, στὸ χέροσμο, βλισίδι τ' ἄγρια βλήττα, τὰ χαλκοπράσινα, ποὺ «ὄσοι τι τρώνε βλέπουν τὰ πρᾶματα διπλά».

Ξάφνου, θυμῆθηκα τὸν ἄρη καὶ τὸ κακό του τέλος. Εἶπα «κάπου ἔδω» καὶ ἔφαξα μὲ τὸ μάτι. Καὶ τότε, μέσα στὰ νερὰ—ποὺ εἶχαν κατεβεῖ ζιόλας λιγὰκι ἀπὸ τὴ χασοφραγιά—εἶδα ἕνα μαῖτρο πρᾶμα κοιτάμενο, ποὺ σάλευε. Βέβαια ἦταν ἕνας σκύλος καὶ σάλευε, χωρὶς νὰ προχωρῇ ἀπὸ τὴ θέσει του. Δὲ μὲ γελοῦσαν τὰ μάτια μου... Ἐσάλευε μόνος του, γιὰτὶ ἡ θάλασσα ἦταν γυαλί. Μποροῦσα νὰ πιστέψω πὸς ὁ ἄρῃς ἦταν ζωντανός ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ δὺο βδομάδες μέσα στὸ νερὸ;

Ζύγωσα πότερο καὶ κοιτάξα καλλίτερα. Καὶ εἶδα πὸς τὸ κορμί τοῦ σκύλου ἦταν ὄλο σκεπασμένο ἀπὸ καβούρια, μικρὰ, μεγάλα, γυαλιτερά, μαῖτρα, ποὺ τρώγανε τὸ κορμί τοῦ σκοτωμένου ζῷου καὶ ἀναδεδύονταν σὲ μιὰ μάζα ποὺ πηγαίνεορχότανε σ' ὄλο του τὸ μᾶρος. Καὶ καθὼς ἦταν σιγαλιά, ἀκούγα ἐν' ἀλαφρὸ τρίξιμο, σὰν κοκκάλων ποὺ ἀνακατεῦνται...

Μιά ἀγκυλὸνα περᾶσε ἀγγίζοντας τὴ θάλασσα μὲ τὴ γαλιὰ εἶνε φτερούγα τῆς. Ὑστερα μιὰ ἄλλη ποὺ ἔφερε βόλια τὴν πρῶτὴ μ' ἀνοιχτὸς γύρους. Ἔστεναν τὸν ἠρωτικό τους χορὸ ἀπάνου ἀπὸ τ' ἀνοξιάτικα νερὰ...

Τὰ πουλά—καὶ ὄλα τὰ ζῷα—εἶνε πῶ καλὸτυχα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ δὲν ἔχουν τὴ γνώση τοῦ θανάτου. Κι' οὔτε τὸ φόβο του.

*

Τ Ο Π Ι Ο Τ Ο

Ὁ Μαστρο-Νικόλας, χριστὴς ἀπὸ τὴ Βλασσαρῶν, καλὸς ἐσθίτης καὶ καὶ τροφεὸς μεκρηξ ἀφώστησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ στομάχι του. Ὁ γιατρός ποὺ τὸν εἶδε ἀφοῦ τοῦ διέταξε μερικὰ φάρμακα τοῦ εἶπε ἐπὶ πλέον:

- Πρέπει νὰ κόψῃς τὸ πιστό.
- Τὶ λές γιατρέ; ἐφώναξε ὁ Μαστρο Νικόλας. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶ εἶνε ἀδύνατον. Τὸ πιστό ἐμένα μοῦχει ὅσους τὴν ζωὴ καὶ ἔσῃ μου λές νὰ τὸ κόψω!...
- Πῶς σοῦχει ὅσους τὴν ζωὴ;
- Νά! Μιά μέρα ἐκεῖ ποὺ δούλευα σὲ μι' οἰκοδομὴ μοῦρεθε νὰ πεταχθῶ νὰ πᾶ ἕνα κατοσταράκι. Ἄμ!... ἔπον ἄμ!... ἔργος. Λοιπόν, ξεκίνησα καὶ πῆρα στὴν ταβέρνα. Κάθητα, μοῦφρασαν τὸ κρασί καὶ τὸ ἀπολάμβινα!... Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐγὼ ἔπινα τὸ κατοσταράκι μου, γκρεμίσθηκε ὄλη ἡ οἰκοδομὴ καὶ σκότωσε τοῦ: ἐργάτες ποὺ δούλευαν σ' αὐτὴ!... Τὸ ὅποτον γιατρέ... ἂν δὲν ἦμουνα μεκρηξ θάμουνα τώρα εἰς τὸπν χλοερὸν!...

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Σ

Στὸ σχολεῖο:
Ὁ δ ἄ σ κ α λ ο ς. (Στὸ γινὸ τοῦ τοιογλήφου): Γιάννη παιδί μου, ἔλα νὰ σὲ ἔξετάσω στὴν ἀριθμητικὴ... Λοιπόν: Ὑπόθεσε ὅτι ὁ πατέρας σου μοῦ δανεῖζει δέκα ροῦβλια πρὸς 5 ο/ο... Πόσα ροῦβλια νὰ τοῦ ἐπιστρέψω στὸ τέλος τοῦ μηνός:

Σ α μ ο υ ἡ λ: Εἶχου!

Ὁ δ ἄ σ κ α λ ο ς: Βλέπω πὸς δὲν ξέρεις ἀριθμητικὴ, παιδί μου!

Σ α μ ο υ ἡ λ: Ἐοῖ!

ἄλλο, δάσκαλέ μου, δὲν ξέρεις τὸν παιτέρα μου!

